

Ohje: Tehtävät liittyvät oheiseen aineistoon. **Valitse viidestä tehtävästä kolme.** Tehtävät arvostellaan pistein 0–6. Vastausta kirjoittaessasi voit lähteä siitä, että lukija tuntee aineiston. Vastauksessa esitetty havainnot, väitteet ja tulkinnot tulee kuitenkin perustella aineiston avulla. Vastauksen sopiva pituus on 1–2 sivua. Aloita jokainen vastaus uudelta sivulta. **Anna kullekin vastauksellesi otsikko.** Merkitse otsikon eteen myös tehtävän numero. Vastausten tulee olla selvästi ja siististi kirjoitettuja, mutta niitä ei tarvitse kirjoittaa puhtaaksi kuulakynällä tai musteella.

Tehtävät

1. Tarkastele kuvan ja sanan yhteisvaikutusta Kai Lehtisen haastattelutekstissä.
2. Vertaile aineiston perusteella Kai Lehtisen ja Pulunkesyttäjän asennetta luonnon-suojeluun.
3. Kirjoita lukemasi aikakauslehtihaastattelun pohjalta Kai Lehtiselle kirje, jossa oppilas-kunnan edustajana suostuttelet häntä koulunne tilaisuuteen. Perustele kirjeessäsi, miksi pyydätte juuri häntä ja mikä hänen tehtävänsä tilaisuudessa olisi.
4. Millaisen käsityksen Alpo Korvasta saa romaanikatkelmasta? Perustele käsityksesi.
5. Millä kielen keinoin Anna-Leena Härkösen romaanikatelma luo vaikutelman puhe-kielisyydestä?

Aineisto

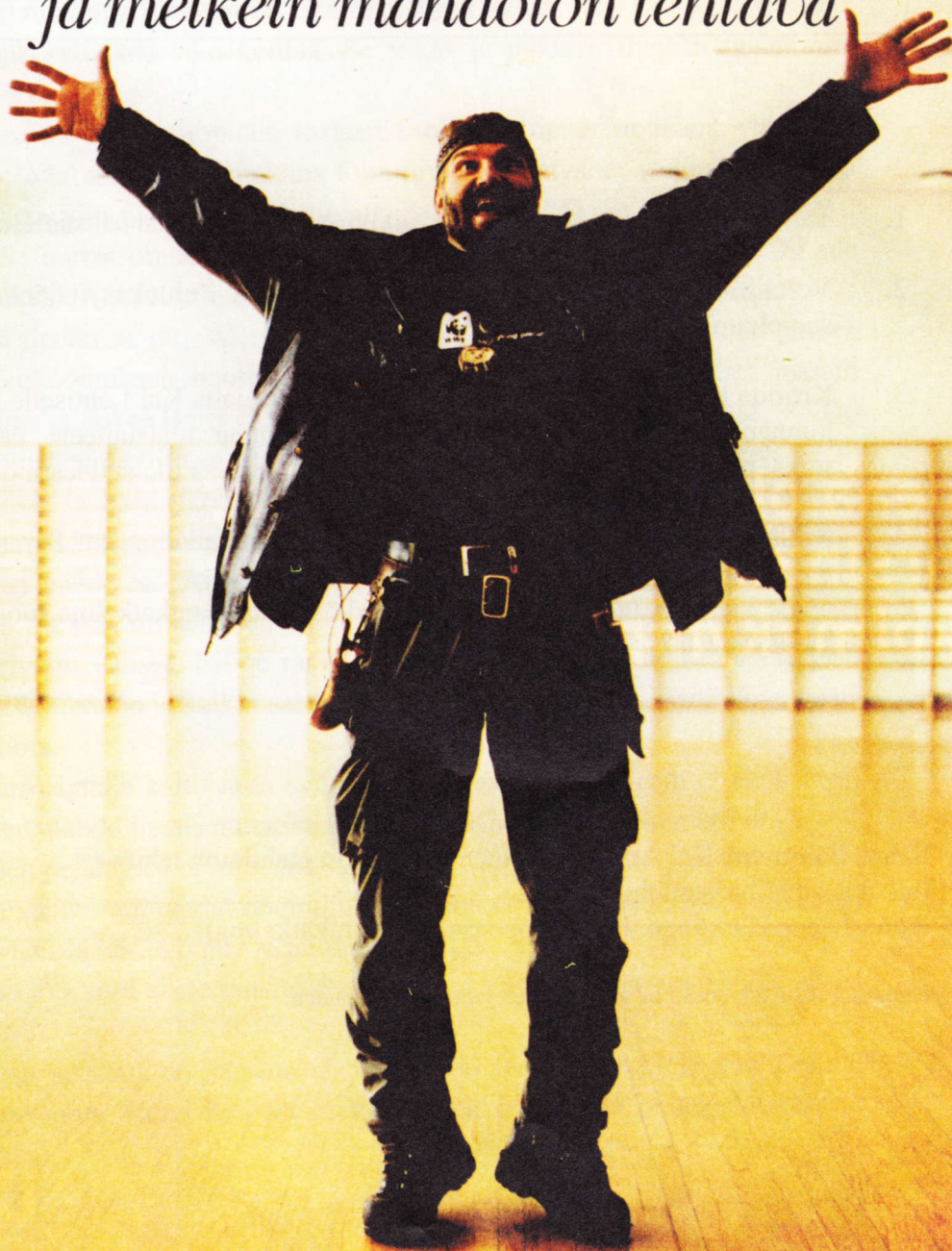
Sanna Sommers, Kai Antero Lehtinen ja melkein mahdoton tehtävä 2–5
(aikakauslehtihaastattelu)
Anna-Leena Härkönen, Häräntappoase (romaanikatelma) 6–8

Huom.! Tekstien kieliasu on alkuperäisen julkaisun mukainen.

Kai Antero Lehtinen

SANNA SOMMERS KUVAT ANDREAS JANETT

ja melkein mahdoton tehtävä

Raidina tunnettu näyttelijä ja kuuden lapsen isä yrittää pelastaa maapallon tulevaisuuden puhumalla murrosikäisille luonnonsuojelusta.

RAID ON KOVA! TEINIPOIKA huikkaa koulun käytävällä.
– Hyvä hyvä, näyttelijä **Kai Lehtinen** vastaa lennosta.

Lehtinen ei pane raidittelua pahakseen, vaikka täällä Käpylän yläasteella hän on ihan omana itsenään: luontoa rakastavana suurperheen isänä, joka haluaa näyttää nuoremilleen hyvää esimerkkiä. Hän on lupautunut luonnonsuojelujärjestö WWF:n ympäristökasvatustyön kummiksi, ja nyt alkavassa juhlassa hänen on tarkoitus luovuttaa koululaisille stipendi ympäristötyöstä.

Raidin ja Moskun rooleissa Lehtinen on toki totuttu näkemään tiukoissa tilanteissa, mutta nyt edessä on haasteiden haaste. Miten puhua kriittisille murrosikäisille niinkin puisevan kuuloisesta asiasta kuin luonnonsuojelusta ja saada heidät muuttamaan käytöstään, ja kenties jopa asennekasvatamaan omia luutuneita vanhempiaan?

Koulun juhlasalissa lattiallinen 13–16-vuotiaita oppilaita sorisee keskenään. Ensiksi saapuneet ovat vallanneet takaseinän ja nojaavat puolapuihin. Lehtinen nousee lavalle WWF:n edustajien kanssa. Puheensorina jatkuu. Rehtori pyytää hiljaisuutta. Lehtinen keinahtelee kengänkannoillaan edes takaisin, pyörittää ympäri ja riisuu fleece-takkinsa. Ei kai häntä jännitä?

– Hyvää päivää, lupaava nuoriso, Lehtinen aloittaa ilmehtien ironisesti. Sali röhöhtää nauruun.

Ehkä Raidin maineesta on sittenkin apua.

Oma lauma on tärkein

Jätetään Lehtinen toviksi lavalle ja matkataan ajassa reilut 40 vuotta taaksepäin. Sieltä löytyy selitys, miksi näyttelijä Kai Lehtinen on värvätty teinien luontoguruksi.

Lehtisellä on tapana väittää, ettei hän ole mistään kotoisin, sillä hän on kasvanut Keravalla. Vitsiltä menee kuitenkin pohja, kun hän kertoo lapsuudesta enemmän.

1960-luvun Kerava oli oikeaa maaseutua, ja Lehtisen perhe asui käytännössä metsän keskellä. Kain varhai-

simpiin lapsuusmuistoihin kuuluvat aamuöiset retket veljien kanssa läheiselle suolle katsomaan teerien soidinmenoja. Ikää Kailla oli neljä tai viisi vuotta, mutta vanhempien mielestä pikkupoikien retkissä aamu-usvaiselle suolle ei ollut mitään ihmeteltävää.

Aikuisiällä Lehtisen kaipuu luontoon on aiheuttanut sen, että hän asuu maalla Karjalohjalla vaimon ja kuuden lapsen sekä hevosten, vuohien ja muiden kotieläimien kanssa. Hän hahmottaa elämänsä ja olemisensa ennen muuta osana ”laumaansa”, kuten hän perhettään kutsuu.

– En ole koskaan edes ajatellut, että minulla olisi erityistä ”uraa”, mutta suuri perhe minulla on koko ajan, hän sanoo.

Töitä tehdään silloin kun niitä on, mutta tärkeintä on järjestää omalle laumalle sellainen elinympäristö, jossa voi elää sydämensä mukaan. Lehtisen tapauksessa se tarkoittaa, että koti lämpii itse tehdyllä hakkeella ja käytössä on sisäkompostivessa.

Syrjäseudulla asuminen on sikäli epäekologista, että auto on käytännössä pakollinen. Silti Lehtinen pitää perheensä elämäntapaa luonnon kannalta parempana kuin kaupunkiasumista. Ennen kaikkea hän haluaa lastensa kasvavan maalla.

– Minusta on parempi, että lapset työntävät kyntensä maalla hevosenpaskan kuin kaupungissa koiranpaskaan.

Metsäsuksilla omia latuja

Lehtisen kasvatustieteen mukaan lapsia ei opeteta sormi pystyssä. Kasvatukseksi riittää, että eletään yhdessä lauman omilla säännöillä. Lapsille annetaan aikaa ja tilaa oivaltaa asioita.

– Kaikki meidän lapset oppivat uimaan, vaikka ketään ei varsinaisesti opetettu, Lehtinen kertoo.

– Järjestelmällinen tohottaminen lasten ympärillä on maalla vähäisempää. Siellä on enemmän tilaa ajatella itse, kun elämää ei ole ohjelmoitu täyteen harrastuksilla.

Vanhin lapsista on nyt 17- ja nuorin 6-vuotias. Toistaiseksi kukaan ei ole suuremmin moittinut perheen asuinpaikkaa tai elämäntapaa. Tavallisten la-

”Tärkeintä on järjestää omalle laumalle elinympäristö, jossa voi elää sydämensä mukaan.”

Kai Lehtinen yrittää elää kuten saamaa, mutta asuinpaikansa vuoksi hän kulkee autolla ja työn takia joutuu joksikin lentämään. ”Kieltäydyn ottamasta siitä painel- ta. Tärkeintä on tehdä omassa elämässään ne hyvät valinnat jotka voi- Jos joka asiasta itseään syyllistäisi, ei jaksaisi päivittäin elää.”

tusuksien sijaan kaikilla perheenjäsenillä on metsäsuksut, joilla voi tehdä ladun sinne minne nenä näyttää.

Kai Lehtinen toteuttaa samaa tekemisen kautta oivaltamisen filosofiaa myös itse. Lauman kasvaessa hän on laajentanut kotitaloa omin käsin, vaikkei tiennyt hirsirakentamisesta mitään.

– Niin vain löysin itseni metsästä kaatamasta hirsistä. Työ tekijäänsä opettaa. Uskon, että ihmisillä on geneettinen valmius oivaltaa omin käsin tekemällä, hän sanoo.

Ja kun itse tekee ja kokeilemalla oppii, tuloksena on persoonallista kädenjälkeä. Virheistä tulee valmiin työn helmiä, koska niihin liittyy tarinoita.

– Tämä nykyään joka paikassa tavoiteltu ”tasalaatuisuus” on minulle kiro sana. Sellaista tasapäästävä juttua en jaksaisi edes kuunnella, Lehtinen sanoo.

Kun talon laajennusosaa sitten rakennettiin itse kaadetuista hirsistä, Lehtinen teki kavereineen pikku jäynän. Miehet porasivat yhteen hirteen kolon, jonne piilotettiin konjakkipullo. Mukaan kätettiin kirjelappunen, jossa rakentajat kuvasivat sen hetken tunnelmiaan.

– On hauska ajatella, että joku joskus sen löytää. Ellen sitten heikkona hetkenä itse poraa seinää täyteen reikiä pulloa etsiessäni.

Vanhemmiten suuttuu helpommin

Mutta palataan vielä Käpylän yläasteen juhlasalin lavalle. Oppilaat esittävät ennalta valmisteltuja kysymyksiä: ”Mitä luonto sinulle merkitsee?” ”Jos haluaisi elää luonnonmukaisesti, mistä kannattaisi aloittaa?”

Lehtinen vastaa rempseään tyyliinsä ja saa nuoret vähän väliä nauramaan. Ei epäilystäkään: yleisö on myyty. >>

<< – Elämässä pitää olla naurua ja hy-
myä, jotta jaksaa katsoa tulevaisuu-
teen, Lehtinen lopettaa ja saa kiitok-
seksi raikuvat aplodit.

Juhlasalin tyhjennyttyä hän tunnus-
taa, ettei aina jaksaa ajatella niin myön-
teisesti kuin saamaa. Ikää on pian 48
vuotta, ja ensimmäiset vanhenemisen
merkit huomaa jo.

– Yksi merkki on se, että lopettaa
toivomisen. Sitä en ole vielä lopetta-
nut, mutta välillä saan itseni kiinni pes-
simistisistä ajatuksista, hän sanoo.

Toinen iän tuoma rasite on vuosi
vuodelta jyrkkenevä ehdottomuus.

– Ennen en jaksanut suuttua niin
helposti, mutta nyt huomaan kuohah-
tavani ihmisten typeryyksistä tosissani.

Jokin aika sitten hän näki kadulla
vaari-ikäisen herrasmiehen, joka oli
liikkeellä pienen pojan kanssa. Pappa
osti itselleen ja lapselle jäätelöt – ja
heitti käärepaperit muina miehinä
maahan.

– En olisi ikinä uskonut, että joutui-
sin näkemään sellaista! Isoisä näyttää
lapsenlapselleen sellaista esimerkkiä,
Lehtinen päivittelee.

Hän ei voinut antaa asian olla, vaan
nappasi roskat maasta, juoksi miehen
perään, koputti tätä olalle, ojensi jäts-
kipaperit ja sanoi: – Anteeksi, teiltä tai-
si pudota jotakin.

– Tällaiset reaktiot liittyvät varmaan
siihen, että vanhemmiten tuntee elä-
män rajallisuuden. Jos en nyt tuomitse
vääränä pitämäni toimintaa, en tuo-
mitse sitä kunnolla koskaan.

Ehkä tämä selittää, miksi Lehtinen
lupautui WWF:n kummiksi harkitse-
matta hetkeäkään. Jos elokuva- ja tv-
roolien kerryttämän vetovoiman voi
valjastaa hyvän asian eteen, miksei hän
tekisi niin.

– En ole sen parempi puhumaan
näistä asioista kuin kukaan muukaan,
mutta nykyään kynnys kuunnella on
matalampi sekä aikuisilla että lapsilla,
jos puhujana on tunnettu ihminen.
Näin asia vain on ja sen mukaan ele-
ttään, hän sanoo.

Puukko vyöllä on puoliksi kapinaa

Aamupäivän tilaisuus on saanut mie-
hen vatsan kurnimaan. Koulun ruoka-
lassa on tarjolla kuoriperunoita ja bo-
lognesekastiketta – ja onneksi soijaver-
siota kasvisyöjille. Lehtisen laumassa
ei syödä lihaa.

Soijabolognesen yllä puhumme vie-
lä hiukan siitä, miten lapset ovat usein
vanhempiaan tiedostavampia ympäris-

”Kerran huolto-
aseman jonossa
poliisi koputti
minua olalle ja
kysyi, mitä
”Raidi” tekee
puukolla. Vasta-
sin, että kyllä
kai te poliisi-
miehenä tiedätte,
mitä puukolla teh-
dään”, Lehtinen
kertoo ja nauraa.

töasioissa. Lehtinen kertoo keskuste-
lusta, jonka hän kävi pienen tyttärensä
kanssa kouluterveydenhoitajan vas-
taanotolla. Ekaluokkalainen Siiri oli
toivonut, että isä tulisi mukaan ter-
veystarkastukseen. Tilaisuuden päät-
teeksi hoitaja kysyi, halusiko tyttö pu-
hua vielä jostain muusta. Siiri ilmoitti
olevansa vegaani.

– Anteeksi mikä, yskähteli isä yllä-
tettynä, mutta Siiri vain jatkoi: – Niin,
minä en syö edes munaa.

Niinpä perheessä on nykyään pari
tiukkaa vegaania ja loput eriasteisia
kasvis- ja kalansyöjiä. Isä ei näe itse-
pyydetyn kalan syömisessä eettistä on-
gelmaa, mutta jos lapsella on vankka
vakaumus, hän ei sitä kyseenalaista.

– Kun ei näistä itsekkään aina tiedä,
mikä on oikein ja mikä väärin. Tär-
keintä on, että ajattelee asioita itse, hän
sanoo.

Ekaluokkalaisen tempaus teki isään
vaikutuksen varmaan myös siksi, että
hänessä itsessäänkin on annos anarkis-

tia. Hyvä esimerkki ovat vyöllä roikku-
vat kaksi puukkoa ja kuksa. Ne kulke-
vat Lehtisen mukana aina, sillä kotona
maalla on jatkuvasti puuhaa, jossa
puukkoa tarvitaan.

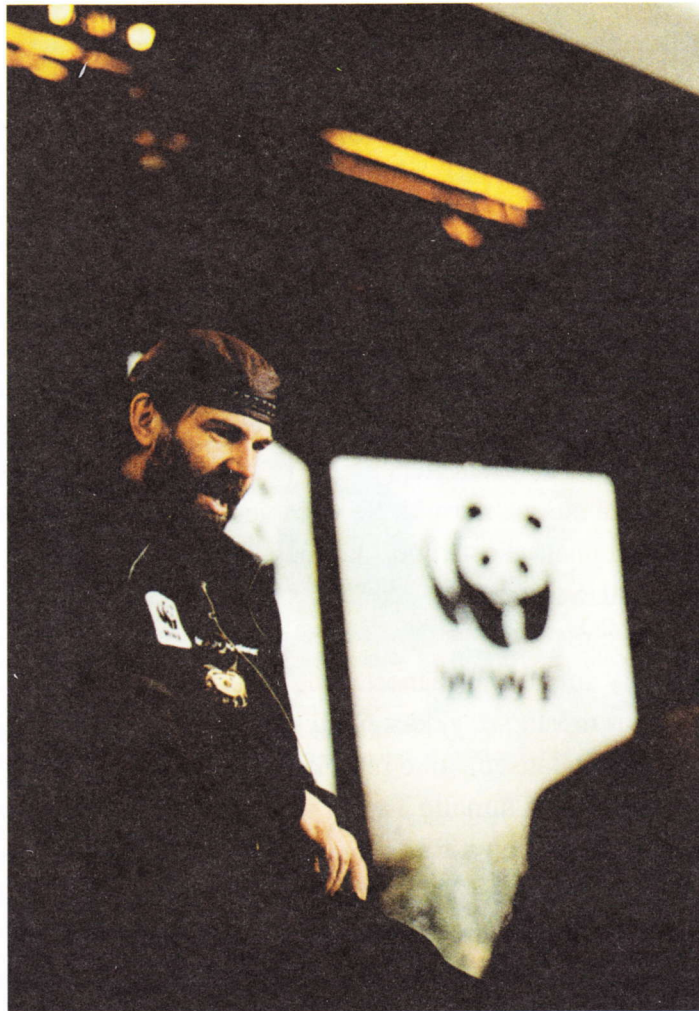
– Mutta on siinä vähän kapinaakin
mukana, Lehtinen tunnustaa.

Teräasetta ei saa pitää näkyvillä jul-
kisilla paikoilla, ja se on Lehtisen mie-
lestä hölmö ja kaksinaamainen sääntö.
Hän uskoo, että väkivaltaiset puukon-
heiluttajat kulkevat teräaseet piilossa.

– Kerran huoltoaseman jonossa poli-
iisi koputti minua olalle ja kysyi, mitä
”Raidi” tekee puukolla. Vastasin, että
kyllä kai te poliisimiehenä tiedätte, mi-
tä puukolla tehdään, Lehtinen kertoo
ja nauraa.

Poliisi ei saanut sanotuksi enää
muuta kuin ”hyvää päivänjatkoa”.

Kuksa taas kuuluu varustukseen,
koska siitä on kiva hörpätä kahvit mis-
sä sitten liikkuukaan. Tavallinen baari-
kahvikin on parempaa, kun mukana on
kuksan tuttu maku.

Elämäntehtävä selvillä

Vatsa on täynnä. Lehtinen kiikuttaa perunankuoret bioroskikseen ja huikkaa keittäjille kiitokset. Edessä on päivän seuraava työkeikka, uuden tv-kanavan ohjelmiston suunnitteluun liittyvä tapaaminen. Tarkoitus on ujuttaa sinnekin mahdollisuuksien mukaan luontoaiheita, vastapainoa "valmiiksi naurettulle amerikkalaisviihteelle", kuten mies itse sanoo.

Lehtinen haluaa kuitenkin korostaa, ettei yritä esiintyä muita hyveellisempänä tai viisaampana, vaan ihmisenä ihmisten joukossa.

– Elämäntehtäväni on kouluttaa itseni hyväksymään se, että lapseni eivät ehkä päädy elämässään samoihin ratkaisuihin kuin mihin itse olen päätenyt. Murrosikäisten kanssa olen saanut sitä jo opetella, hän sanoo.

– Lapset menevät lopulta minne haluavat. Sitä vain toivoo, että olisi hyvä onni mukana ja suojelusenkeli katso-
massa. ■

"En ole sen parempi puhumaan ympäristöasioista kuin kukaan muukaan, mutta nykyään kynnys kuunnella on matalampi, jos puhujana on tunnettu ihminen", Kai Lehtinen perustelee WWF:n kummiksi lähtemistään.

Häräntappoase (katkelma romaanista)

Mä törmäsin Pulunkesyttäjään ku vispasin keskustassa koulun jälkeen. Mä olin melkeen ajaa sen yli eikä siitä kyllä maailma ois murtunu vaikka niin ois käynytki. Renkaat vaan vikis ku mä suistuvin sivuun ja se hypähti notkeesti taaksepäin. – Ahaa, Alpo Korva! se mölähti.

– Ahaa, itse Pulunkesyttäjä! mä huusin. Me sanottiin sitä Pulunkesyttäjäksi ku se oli lintututkija ja luonnonsuojelija ja vaikka mitä muuta. Mä en edes muista sen oikeeta nimeä, se oli vaan aina Pulunkesyttäjä. Omalaatuinen tyyppi: liivi täynnä lätkiä, tyyliin Kaikki Ihmisen ja Koe-eläinten Psyykkeen Puolesta, pienet rillit ja sikkara tukka sinisillä raidoilla. Sit se oli niin pitkä että pahaa teki. Se vaan veny venymistään eikä välittänyt. Piti maiharinlurttaa kesäkuun kolmaskymmenes. Ateisti absolutisti vegetaristi modisti. Sti sti sti.

– Korva, minne matka?

Se ei hymyilly mulle mut äänestä kuulu tuttu ystävällisyys. Se oli aika totinen jätkä, mut musta se tykkäs. Se tykkäs väitellä mun kanssa. Jos siltä jotain kysy niin mietelausetta alko tulla ku nauhalta.

– Tonne vaan kuule Kulmalle Taalaa venttaan, mä sanoin.

– Kelpaisko seura siihen asti?

Pulunkesyttäjä kohensi selkäreppuaan ilmeettömänä. Mä kohautin olkapäitä ja se lähti mukaan.

Me istuttiin jalkakäytävän reunalle Kulman eteen ja katottiin ku autot valu ohi. Sillä ei ollu koskaan kiire. Me oltiin hiljaa ja sit mä huomasin et sillä oli törkeen hyvänmallinen rautaristi kaulassa, oikeen sellanen ruostunu raskas mitä paavit ripustaa kaulaan ku ponkasee duuniin. Tosi erikoinen.

– Mitä jätkä? mä kysyin kierrellen. Mä halusin sen ristin. Mut Pulunkesyttäjän kans ei voinu koskaan mennä suoraan asiaan, se oli yhtä helvetin töpeksimistä ja kaartelemista.

– Mitäs tässä, se hymähti. – Löysin muuten kevään ensimmäisen telkän rannasta, täytyy heti ilmottaa lintutieteelliseen.

Mä matkin Juria: Älä ihmeessä? Miten se sinne oli joutunu?

Se naurahti ylimielisesti eikä vastannu. Mä muistan vielä ku oltiin pienempiä niin sitä pidettiin jotenki kinginä koska se oli niin hullu ja kaikkien äitien mielestä viisas. Siitä oli kerran jossain Luontokerhon lehdessä kuvaki missä se seiso sellasen riivityn risukon vieressä ja hymyili lipevästi. Se oli kasvattanu jumalauta energiapajua ja seurannu sen kehitystä ja tehny jonku tutkielman siitä. Se kulki nokka pystyssä suunnilleen puol vuotta sen jälkeen. Nyt sen ajat alkaa olla pikku hiljaa ohi.

Mä sytytin tupakan ja Pulunkesyttäjä kaivo repustaan kiinankaalta, se nakersi aina jotain. Se takuulla käsittelee naisiaki niin ku vihanneksia: ensin kuorii ja imee mehut kurkkutorveensa ja paiskaa kannan hienostuneesti roskikseen.

– Mä meinaan lähtä kesäkuun lopussa pyöräretkelle Norjaan.

– Älä? Kenen kanssa?

Pulunkesyttäjä tunki kaalta suuhunsa ja pyyhki käsiään maihariin.

– Yhden porukan. Se on rauhankampanjan juttuja. Protesti tälle yhteiskunnalle.

Mä hengähdin ja vilkasin sitä rukoilevasti. Mä en uskonu just sillä kertaa selviäväni sen esitelmästä. Jos Roonalt päättää pamauttaa niin se ei marssimalla parane ja vielä vähemmän sillä et joku Pulunkesyttäjä kaahaa tandemilla Norjaan. Se sitäpaitsi ODOTTI ydinsotaa ku orpopoika joulu-pakettia. Ja oli käyny suorittamassa asevelvollisuutensa sivarissa. Joku siviilipalveluksensaatanana ottaa mua tosissaan aivoon. Tuli jenkki tai ryssä niin se on kuula kalloon mitä siinä turhia kaunistelemaan. Hitto mä en muuten kestä jenkkivaihto-oppilaita. Ne tulee tänne taaperteleen typerissä lippalakeissa ja telttafarkuissa ja voihiin OU RILI? ja ne on muka niin vilpittömän kiinnostuneita kaikesta ja olettaa et kaikki on helvetin kiinnostuneita niistä. Aina ne kyselee. Aina ne näyttää jotain dioja koti-seudultaan: alpeja ja keltasia koulubusseja. Miks ne ei voi pysyä siellä missä ne on? Ne on niin läskejäki ettei niitä kattele kukaan.

– Mitä Korva hommaa kesän? kysy Pulunkesyttäjä. Se puhu musta aina kolmannessa persoonassa niin ku mua ei ois ollukkaan. Se tykkäs sanoa pelkästään sukunimellä, Korva, johtu kai sen mieltymyksestä ihmisyyteen ja inhimillisyyteen.

– Korva lähtee muille maille, mä sanoin ja puhalsin pari upeeta rengasta sen kunniaksi. – Kenen risti sulla muuten on kaulassa? Aika siisti risti.

Mä yritin näyttää viattoman välinpitämättömältä. Se ei noteerannu, jytysti vaan sitä saatanan purjonreuhkaansa.

– Ooksä pölliny ton Vaasan kirkkovaltuuston pyhäinjäännöskassa-kaapista?

– Anja anto.

Pulunkesyttäjän valkee esitaistelijan naama sai makean vivahteen. Anja oli sen vielä valkeempi tyttöystävä. Rillit, sandaalit, itämainen mekko, intianbasaarien imelä lemu ympärillä. Sillä oli naama ku Ajaxilla jynssätty pakastearkun kansi. Ei meikin meikkiä. Tukkaansa se kuulemma pesi mäntysuovalla ja siltä se riispaantunu harja kyllä vaikuttiki. Vastusti eläinkokeita. Sit se joogas, ne teki sitä molemmat. Tuijottivat varmaan käsi kädessä seinään ku pakanat ja ajattelivat keskittyneesti jotain pikkuvarpaan kynttä. Mua vaivas aina tolkuttomasti et kuinka kiihkeitä ne oli. Mä en voinu kuvitella Pulunkesyttäjää kutemassa kenenkään kanssa. Anja kyllä anto ku enkeli, siitä mä olin ihan varma. Sellaset jotka vouhottaa purjolla ja käyttää nälkämaan muijien harsimia riepuja antaa aina.

– Paljonko tolla ristillä ois hintaa?

– Mä en myy tätä.

Pulunkesyttäjä katto mua raivostuttavan tyynesti. Se siinä meni niin yli, se tyynöys. Mä olisin toivonu sen joskus murtuvan ja itkevän naamansa

punaseksi. On ihmisiä jotka on helvetin paljon mielenkiintoisemman näkösiä silloin kun ne itkee.

– Onko tuo viimeinen sana?

– Lähtisitsä messiin?

Se katto mua pienillä nepparisilmillään lasiensa takaa. Mua alko ottaa tosissaan kupoliin.

– Messiin? Mihin?

– No sinne Norjaan.

Mä olin otettu. Että mä jättäsin Vaasan ja Stokis-suunnitelmat ja lähtisin metsikköön maitoileen jonku idiootin jengin kans jotka roiskis nokkospihvejä naamaan ja jauhais Suuresta Huomisesta.

– Joskus toiste. Ei mua kiinnosta.

– Just niin, niin juuri kuule, tota se on tää kaikki!

Pulunkesyttäjällä alko keittää. Se yskäs ja pukkas rillejään tiukemmin päähänsä ja alotti.

– Suomen nuorison pitäis tosiaanki olla enemmän mukana yhteisissä asioissa, olla aktiivisesti mukana toiminnassa! Liittysitte vaikka poliittisiin järjestöihin niin tuo kirottu alistuvuus kaikkonais. Pääasia et on aatesuunta, pohja. Se auttaa oman kuvan rakentamisessa, avartaa näkökenttää. Ei ole enää pelkkää Alpo Korvaa, on koko maailma eikä rajoja näy missään!

– Mä tiedän ne järjestöt, mä töksäytin. – Juri Lehtiniemi kuuluu yhteen niistä, kokoomuksen nuoriin. Muuta ne ei tee ku lätkee pingistä jossain kellareissa ja hokee Harri Holkerin linjoilla. Harri Holkerin linjoilla!

Mä melkeen syljin maahan. Mulle tuli taas mieleen Juri lapsena ku se kävi kokoomuksen järkkäämässä askartelukerhossa liimaamassa tikkuja typeriin pannunalustoihin. Se oli lapsena jos mahdollista vielä toivottomamman näkönen. Aina joku paksu villaliivi päällä ja tukka kynitty piikiksi. Sit sillä oli sellanen vaseliinipurkki josta se sivelä suuhunsa rasvaa joka helvetin välissä. Sit se rasva paakkuuntu sen huuliin. Joskus se pisti purkkinsa kiertään ja kaikki sai sotkee turpansa vaseliinilla. Mitä kuvottavaa korruptiota.

Pulunkesyttäjä katto mun sylkemistä vakavasti. Mä tiesin et siinä meni viimeinen mahdollisuus rautaristiin. – Kuule Korva, sano Pulunkesyttäjä.

– Olen pelkkänä korvana, mä sanoin.

– Sä vaan tuudittaudut unelmiin etkä tajua et jotain ois tehtävä. Maailma tuhoutuu eksä käsitä poju? Maailma tuhoutuu.

– Joo joo, mut eikse vois ajottua niin et kerkeis polttaa tän sätkän ekaks loppuun ...

Mä en jaksanu, en jaksanu alkaa puhuun sen kans nyt. Se kuulu niihin jotka tarrautuu kiinni heti ku asettuu jollekki kannalle ja tukehduuttaa sut lätkillään.

Anna-Leena Härkönen, *Häräntappoase* (1984)